

Arrest

nr. 69 498 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker meldt zijn aanwezigheid bij de stad Gent op 28 september 2009 en op 20 januari 2010.

Verzoeker dient op 27 mei 2010 een aanvraag in van een verklaring tot inschrijving als zelfstandige.

Op 4 augustus 2010 ontvangt verzoeker een verklaring van inschrijving overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), met name een bijlage 8.

Op 2 september 2010 ontvangt verzoeker een E-kaart.

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 30 juni 2011 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van N.A.S. (...) geboren te B. (...), op (in) (...) van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Op 27/5/10 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige bij de firma DEM met ondernemingsnummer 818087607. Op 4/8/10 verkreeg betrokkene een inschrijving bij afgifte van de bijlage 8. De E-kaart werd verstrekt op 2/9/10.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Gezien het feit dat de firma DEM failliet is verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Gent op 12/10/2010 en deze firma veel werkende vennoten heeft tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek ingesteld.

Uit dergelijk administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene aandelen van de firma DEM kocht op 25/5/10. Vervolgens deed betrokkene een aanvraag als zelfstandige op 27/5/10. Op 28/5/10 verkocht betrokkene deze aandelen opnieuw aan de zaakvoerder. Vervolgens bewaarde hij zijn inschrijving op 4/8/10.

Voor zover betrokkene als aandeelhouder wel degelijk meewerkend vennoot is geweest, moet worden vastgesteld dat betrokkene reeds geen aandeelhouder meer was sinds 28/5/10 en dus bezwaarlijk nog een zelfstandige activiteit had op het moment dat het verblijfsrecht werd toegestaan op 4/08/2010 bij de afgifte van de bijlage 8 en nadien bij de afgifte van de E-kaart op 2/9/10. Betrokkene heeft dit nooit kenbaar gemaakt en maakte dus gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht dat betrokkene werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan de verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Uit het dossier, meer bepaald het rijksregister, blijkt dat betrokkene wel sinds een aantal maanden een reguliere activiteit zou hebben opgebouwd als werknemer. Echter, dit doet geen afbreuk aan het feit dat het verblijfsrecht op frauduleuze wijze werd bekomen. Bovendien kan betrokkene onmogelijk reeds voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 69 sexies, §2 van het KB van 8.10.1981 gezien hij nog geen twaalf maanden aan de slag is. Heden blijkt hij niet meer in het bezit van een geldige arbeidskaart, waardoor evenmin het verblijf overeenkomstig art. 25/2 (van het KB) kan worden toegekend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing'.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de firma DEM failliet zou zijn verklaard sinds 12.10.2010 en deze firma veel werkende vennoten zou hebben tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat geenszins werd aangetoond door een rechterlijke beslissing dat er sprake is van fraude in hoofde van verzoeker

Dat verweerder geenszins verzoeker heeft uitgenodigd nieuwe bewijsstukken, waaruit blijkt dat hij wel degelijk (opnieuw) voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, neer te leggen.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet voldoende werd gehoord.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij op 4 mei 2011 als productieoperator voeding met een voltijds arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd in dienst werd genomen door Chocolaterie (...), gevestigd te (...). Door deze werkgever werd reeds op 15 juni 2011 een vergunning tot verdere tewerkstelling van een werknemer van vreemde nationaliteit en een arbeidskaart B voor verzoeker bekomen.

Dat derhalve verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat derhalve, gelet op zijn verdere tewerkstelling als werknemer in België, verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40 Vw. en derhalve geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden betekend.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en naar de vaststelling dat de zaak failliet is verklaard en vele vennoten had tewerkgesteld; dat uit onderzoek blijkt dat verzoeker zijn aandelen na drie dagen had doorverkocht en bijgevolg geen zelfstandige meer was sinds 28 mei 2010 en hiervan geen melding

heeft gemaakt bij de ontvangst van de bijlage 8 of zijn inschrijving als zelfstandige en evenmin bij de ontvangst van de E-kaart. Tevens motiveert verweerder in verband met zijn onderzoek naar verzoekers huidige werksituatie. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 42*bis* en artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zijn verblijf werd beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, mist zijn kritiek aan juridische en feitelijke grondslag aangezien uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze is genomen met toepassing van artikel 42*septies* van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet in het kader van de bevoegdheid van verwerende partij om te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 42*septies* van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt verwerende partij vast dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat aan verzoeker werd toegekend. Verzoeker heeft gebruik gemaakt van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de beslissing uitsluitend werd gebaseerd op het feit dat *“de firma DEM failliet zou zijn verklaard sinds 12.10.2010 en deze firma veel werkende vennoten zou hebben tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode”*.

De bestreden beslissing is een beoordeling van verzoekers verblijfstoestand. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verweerder wel degelijk een uitvoerig onderzoek heeft verricht waarbij werd vastgesteld dat verzoeker zijn aandelen van de firma, waarvan hij beweerde vennoot te zijn, had verkocht op 28 mei 2010, nadat hij deze drie dagen voordien, met name op 25 mei 2010 had aangekocht. Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker, noch bij het ontvangen van de bijlage 8 waarbij hij werd ingeschreven als zelfstandige, noch bij het ontvangen van de E-kaart, kenbaar heeft gemaakt dat hij zijn aandelen reeds had doorverkocht en dus geen zelfstandige activiteit meer had. Verzoeker weerlegt deze motivering niet door te stellen dat er geen fraude werd aangetoond door een *“rechterlijke beslissing”*. Hij ontkent geenszins de door verweerder beschreven feiten, noch de conclusie van verweerder dat hij gebruik maakte van *“achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden”* en dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was bij het toekennen van het verblijfsrecht.

Verzoeker betoogt vervolgens dat er in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout, nu verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens verzoeker te horen. Verzoeker meent dat verweerder hem diende uit te nodigen nieuwe bewijsstukken voor te leggen waaruit blijkt dat hij wel degelijk (opnieuw) voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hij merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is, hij op 4 mei 2011 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft gesloten, voor een voltijdse betrekking als arbeider en dat door deze werkgever op 15 juni 2011 een arbeidskaart B werd bekomen. Verzoeker voegt zijn arbeidscontract en de arbeidskaart B als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift. Verzoeker meent dat hij dus voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en er geenszins een beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht kon worden genomen.

De Raad wijst erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder weldegelijk verzoekers actuele werksituatie heeft onderzocht.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Uit het dossier, meer bepaald het rijksregister, blijkt dat betrokkene wel sinds een aantal maanden een reguliere activiteit zou hebben opgebouwd als werknemer. Echter, dit doet geen afbreuk aan het feit dat het verblijfsrecht op frauduleuze wijze werd bekomen. Bovendien kan betrokkene onmogelijk reeds voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 69 sexies, §2 van het KB van 8.10.1981 gezien hij nog

geen twaalf maanden aan de slag is. Heden blijkt hij niet meer in het bezit van een geldige arbeidskaart, waardoor evenmin het verblijf overeenkomstig art. 25/2 (van het KB) kan worden toegekend."

Verweerder hield aldus rekening met zijn tewerkstelling als werknemer doch oordeelde dat verzoeker op heden niet meer in het bezit was van een geldige arbeidskaart. Verzoeker betwist deze motieven, waar hij betoogt dat zijn werkgever op 15 juni 2011 een arbeidskaart B voor hem kon bekomen. De Raad stelt evenwel vast dat de arbeidskaart dateert van na de bestreden beslissing nu hij deze bekwam op 15 juni 2011 en deze ingaat op 27 juni 2011 terwijl de bestreden beslissing op 8 juni 2011 werd genomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de motivering, met name dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor een verblijfsrecht gezien hij niet meer in het bezit was van een geldige arbeidskaart, manifest onjuist is. Verzoeker toont niet aan met welke gegevens verweerder geen rekening heeft gehouden, noch welke argumenten hij wenste aan te brengen in het kader van de "hoorplicht" dat van enige invloed kon zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt met zijn beweringen de motieven van de bestreden beslissing niet, noch toont hij een manifeste boordelingsfout aan.

De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging in de zin van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN